

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **Q. W.**
státní příslušností Čínská lidová republika
bytem v ČR: P.
zastoupen Mgr. Markem Čechovským, advokátem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O.BOX 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2017 č.j. CPR-13030-3/ČJ-2017-930310-V242

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 31. 3. 2017 č.j. KRPA-510866-33/ČJ-2016-000022 a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Tímto rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobci dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“) stanovena povinnost opustit území České republiky. Podle § 50a odst. 4 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k opuštění území České republiky nejpozději do 30 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí.

2. Žalobce v žalobě namítal, že nesouhlasí s argumentací žalovaného, jíž odůvodňuje zamítnutí odvolání a potvrzení napadeného rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena povinnost opustit území. Dle názoru žalobce žalovaný naprosto nesprávným a konkrétní situaci nepřiléhavým a přepjatě formalistickým způsobem aplikoval zákonná ustanovení a dopustil se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem a zatížil tak své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností. Žalobce namítal, že v napadeném rozhodnutí žalovaný pouze odkázal na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně s tím, že již v tomto rozhodnutí bylo podle názoru žalovaného s otázkou přiměřenosti dostatečně vypořádáno, avšak v odůvodnění rozhodnutí žalovaného pak naprosto chybí způsob, jakým se žalovaný s námitkami žalobce v tomto směru vypořádal. Současně namítal porušení § 174a zákona o pobytu cizinců, § 2, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 10 Ústavy České republiky. Podle žalobce správní orgán žádným způsobem nepodložil své závěry o tom, že se nebude jednat o nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života. Žalobce současně poukázal na čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a na problematickou situaci kolem tzv. Visapointu.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě v plném rozsahu odkázal na argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí, přičemž navrhl zamítnout žalobu.
4. Dne 14. 3. 2019 se před Městským soudem v Praze konalo jednání, z něhož se žalovaný omluvil. Žalobce pak setrval na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
5. Ve správním spise se pak především nacházejí následující pro danou věc podstatné dokumenty: oznámení správního orgánu prvního stupně o zahájení správního řízení ze dne 20. 12. 2016 č.j. KRPA-510866/ČJ-2016-000022, protokol správního orgánu prvního stupně o výsledku účastníka správního řízení ze dne 20. 12. 2016 č.j. KRPA-510866/ČJ-2016-000022, protokol o výsledku účastníka správního řízení ze dne 27. 2. 2017 č.j. KRPA-510866/ČJ-2016-000022, vyjádření žalobce k podkladům rozhodnutí ze dne 13. 3. 2017, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 31. 3. 2017 č.j. KRPA-510866-33/ČJ-2016-000022, odvolání žalobce ze dne 5. 4. 2017 a doplnění odvolání ze dne 21. 4. 2017, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2017 č.j. CPR-13030-3/ČJ-2017-930310-V242.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s. ř. s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že se žalobce dne 20. 12. 2016 dostavil na cizineckou policii s tím, že se nachází na území České republiky neoprávněně. Předložením cestovního dokladu bylo zjištěno, že byl žalobci udělen výjezdní příkaz platný ode dne 21. 6. 2016 do dne 21. 7. 2016. Žalobci byl v minulosti udělen trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny s občanem České republiky, který mu byl zrušen, neboť se dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu a to účelově učiněným prohlášením o určení otcovství. Po zrušení trvalého pobytu žalobce z území České republiky nevycestoval a z důvodu neoprávněného pobytu s ním byla vedena dvě řízení

ve věci správního vyhoštění. Jelikož žalobce opakovaně porušoval právní předpisy České republiky, bylo s ním zahájeno dne 20. 12. 2016 řízení ve věci správního vyhoštění a téhož dne byl sepsán protokol o výsledku, v rámci kterého odmítl vypovídat. Dne 27. 2. 2017 byl opakovaně proveden výslech, při kterém žalobce mimo jiné uvedl, že na území České republiky přicestoval v roce 2002 a pouze jednou odcestoval do Číny vyřídit školu synovi. Potvrdil, že si je vědom toho, že pro pobyt na území České republiky potřebuje platné vízum a cestovní doklad. Ve vlasti má čistý trestní rejstřík, nehrozí mu žádné trestní stíhání ani žádný politický problém. Bydlí v Praze, pracoval jako kuchař a v roce 2007 založil vlastní restauraci, kde pracuje jako kuchař. Bydlí s přítelkyní státní občankou Čínské lidové republiky a jejími dcerami. Má zde ještě syna, o kterého se však nestará. Finanční prostředky má. Na území Číny nemá manželku, protože je rozvedený, ale má tam rodiče, tři mladší bratry a jednoho syna. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 31. 3. 2017 č.j.: KRPA-510866-33/ČJ-2016-000022 byla žalobci uložena podle ust. § 50a odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. povinnost opustit území České republiky. Současně byla podle ust. § 50a odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb. žalobci stanovena doba k opuštění území České republiky nejpozději do 30 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný tak, jak výše uvedeno.

8. Soud posoudil předmětnou věc následovně.
9. Podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců *„rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území“*.
10. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí“*.
11. V daném případě není pochyb o tom, že žalobce není oprávněn pobývat na území České republiky a že dle správních orgánů nebyly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění. Posuzovanou otázkou je, zda se správní orgány dostatečně vypořádaly s tím, zda bude či nebude žalobci uvedeným rozhodnutím nepřiměřeným způsobem zasaženo do soukromého nebo rodinného života.
12. Soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že rozhodnutí o povinnosti opustit Českou republiku je *de facto* totéž co rozhodnutí o správním vyhoštění. Zákonodárce stanovil dva režimy, které lze mimo jiné odlišit svou přísností kladenou na cizince. Zatímco v rámci rozhodnutí o správním vyhoštění je obligatorně stanovena doba, po kterou cizinec nemůže vstoupit na území členských států Evropské unie, u uložení povinnosti opustit území tento zákaz stanoven není. Cizinec může nadále využívat dalších možností, díky nimž by mohl získat možnost oprávněného pobytu na území České

republiky. Správní vyhoštění tak zpravidla znamená přísnější postup a nepříznivější následky pro cizince, než je tomu u rozhodnutí o povinnosti opustit území.

13. Rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců nelze vydat, jestliže by jím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2017 č. j. 7 Azs 24/2017–29, v němž konstatoval, že „i v případě vydání rozhodnutí o ukončení pobytu cizince podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců je třeba posuzovat přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí podle § 174a téhož zákona. Daná sféra je pod ochranou základního práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců transponuje do vnitrostátní úpravy čl. 6 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Její čl. 5 ukládá členským státům povinnost náležitě při jejím provádění zohlednit a) nejvlastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržet zásadu nenavrácení“.
14. Nejvyšší správní soud však ve svém rozhodnutí ze dne 16. 5. 2017 č. j. 6 Azs 11/2017–27 uvádí, že „práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy však nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Judikatura ESLP v této souvislosti zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, č. 46410/99, § 57–58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, § 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou 6 Azs 11/2017 veřejného pořádku. (obdobně viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS).
15. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že se oba správní orgány vypořádaly s posuzováním zásahu do rodinného nebo soukromého života dostatečně, protože jejich rozhodnutí nelze označit za nepřezkoumatelná; správní orgány rovněž v dostatečném rozsahu zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak jim ukládá § 3 správního řádu. Žalobce při svém výslechu před správním orgánem prvního stupně odmítl vypovídat, správní orgány tedy vycházely z jim známých skutečností. Žalovaný poukázal na okolnost, že žalobci byl v minulosti udělen trvalý pobyt, který mu však byl zrušen s platností ke dni 28. 5. 2013; s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2016 č.j. 2 Azs 71/2015–38 pak uvedl, že žalobci byl zrušen trvalý pobyt, protože se dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu, a to účelově učiněným prohlášením o určení otcovství k nezletilému synovi. Správní orgán prvního stupně na

s. 6 svého rozhodnutí uvedl, že během několikaletého pobytu bylo s žalobcem několikrát vedeno řízení o správním vyhoštění, které bylo následně zastaveno; žalobci tak byla v podstatě dána šance svůj neoprávněný pobyt řešit či vycestovat z území; správní orgán nikterak nezpochybnil vztah žalobce ke své rodině na území České republiky, z tohoto důvodu také přistoupil k vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území jakožto mírnějšího opatření než přijetí rozhodnutí o správním vyhoštění a v případě neoprávněně pobývajícího cizince vůbec nejmírnějšího opatření, které lze za dané situace přijmout.

16. Městský soud v Praze se s hodnocením provedeným správními orgány ztotožňuje a podotýká, že rozhodnutím o povinnosti opustit území ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců žalobci nebyl stanoven zákaz vstupu na území členských států Evropské unie, nýbrž toliko povinnost vycestovat. Žalobci tak nic nebrání usilovat o získání legálního pobytového oprávnění na území České republiky. Dále lze připomenout, že žalobcův neoprávněný pobyt na území České republiky nebyl krátkodobý ani ojedinělý (dle rozhodnutí správních orgánů žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně ode dne 22. 7. 2016 do dne 20. 12. 2016, přičemž již v minulosti se zdržoval na území České republiky bez pobytového oprávnění), a rovněž nelze nevzít v potaz žalobcovo v minulosti učiněné obcházení zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu, a to účelově učiněným prohlášením o otcovství. Soud ze všech uvedených důvodů uzavřel, že s ohledem na žalobcovo intenzivní porušování právních předpisů žalobou napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života dle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod či čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (a to bez ohledu na okolnost, zda byly rodinné vazby vybudovány v době legálního pobytu žalobce na území), zvláště pak, když správní orgány zvolily velmi mírné opatření, a to toliko rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí pak z uvedených důvodů soud nepovažuje ani za nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Zájem nad dodržováním právních předpisů České republiky tak v daném případě převáží nad právem na zachování soukromého a rodinného života žalobce. Bude záležet pouze na vůli a dohodě žalobce a jeho rodiny, zda budou realizovat svůj rodinný život v zemi původu společně, nebo zda vycestuje pouze žalobce. Nehledě na skutečnost, že do země původu se žalobce může vrátit pouze na omezený čas, přičemž může usilovat o oprávněný pobyt na území České republiky, kam se posléze může vrátit, neboť žalobci nebyl uložen zákaz vstupu na území, jak by tomu bylo v případě rozhodnutí o správním vyhoštění. Nad rámec uvedeného soud cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2016 č.j. 2 Azs 71/2015-38 týkajícího se žalobce: *„Správní orgány i městský soud ovšem tyto skutečnosti, jež dle stěžovatele svědčí v jeho prospěch, zohledňovaly. Na jednu miskou pomyslných vah položily zejména to, že stěžovatel občasně finančně přispíval na výchovu nezletilého jeho matce nebo dětskému domovu, jakož i to, že podaným návrhem usiloval o svěřeni nezletilého do péče. Na druhou miskou vah bylo umístěno kupříkladu to, že stěžovatel neprojevoval o nezletilého zájem po dobu, kdy byl v kojeneckém ústavu, nebyl obeznámen s tím, že byl nezletilý svěřen do ústavní výchovy, jen velmi sporadicky navštěvoval nezletilého v dětském domově a pro svou neznalost českého jazyka nebyl schopen se s ním domluvit. Poukazovaly také na to, že stěžovatel sice požádal o svěřeni dítěte do péče, ale ani se nepokusil vytvořit vhodné podmínky k tomu, aby o nezletilého mohl pečovat, a to ani poté, co se proti zamítavému rozhodnutí soudu odvolal.*

Žalovaný ze zjištěných skutečností dovodil, že stěžovatel projevoval o nezletilého zájem toliko formálního charakteru (a to navíc až poté, co došlo k zahájení správního řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu stěžovatele) a svým chováním nenaplnil atributy a funkce otcovství. Městský soud se pak po vlastním zhodnocení podkladů založených ve správním spise k názoru o účelovém prohlášení o určení otcovství připojil. Závěry správních orgánů a městského soudu pramení z komplexního a podrobného posouzení listin shromážděných během správního řízení....“

17. K aplikovatelnosti institutu rozhodnutí o povinnosti opustit území ve smyslu § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017 č.j. 6 Azs 11/2017-25: „Rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců není spojeno s bezprostředním výkonem tohoto rozhodnutí, což je dalším znakem odlišujícím jej od rozhodnutí o správním vyhoštění. Za účelem výkonu povinnosti opustit území také nelze cizince zajistit dle zákona o pobytu cizinců. Z důvodové zprávy k novele zákona o pobytu cizinců č. 314/2015 Sb., kterou bylo uvedené ustanovení do zákona zakotveno, lze vyčíst úmysl zákonodárce stanovit povinnost opustit území v souladu s návratovou směrnicí i těm cizincům, kteří chtějí dobrovolně vycestovat a nejsou shledány důvody pro rozhodnutí o správním vyhoštění. Návratová směrnice totiž obecně ukládá povinnost rozhodnout o opuštění území v případech všech cizinců, kteří se neoprávněně nacházejí na území, kromě výjimek stanovených směrnicí.“
18. Vzhledem ke všemu shora uvedenému, ke zcela minimálnímu zásahu rozhodnutí o povinnosti opustit území do práv žalobce a jeho rodiny a k tomu, že žalobci nebyl uložen zákaz vstupu na území České republiky ani Evropské unie, pak soud uzavřel, že napadeným rozhodnutím nedošlo ani k porušení čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.
19. Co se týče namítané problematické situace s tzv. Visapointy, lze se zcela ztotožnit se závěrem Nejvyššího správního soudu obsaženým v jeho shora odkazovaném rozsudku ze dne 16. 5. 2017 č.j. 6 Azs 11/2017-25, že případné průtahy v řízení o žádostech o pobyt nejsou skutečností, která by opravňovala cizince pobývat na území České republiky bez povolení k pobytu.
20. Ohledně námitky, že žalovaný se nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce, soud uvádí, že žalobce nespecifikoval, kterou konkrétní námitkou se měl žalovaný opomenout zabývat. Soud tak uvádí, že dle jeho závěru se žalovaný zabýval veškerými odvolacími námitkami žalobce, přičemž plně dostal požadavkům na postup odvolacího správního orgánu stanoveným v § 89 odst. 2 správního řádu. Ani tato žalobní námitka tak nemůže obstát.
21. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 14. března 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně